Ragnhild

— ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME —

NR. 2 VÅREN 1983 15. ÅRG.

HVITVEISEN

Hva er det som lyser som stjerner så klare,
og smiler så vennlig henover min sti?
Det hvitveisen er som her vil åpenbare
sin skjønnhet og prakt mens jeg nå drar forbi.

Fortell meg din hemlighet, lysende stjerne.
Hvor fikk du din skjønnhet? Hvem skjenket deg den?
Jeg ønsker å eie din renhet så gjerne,
og være med lyset og livet sn venn.

Å si meg, hvem lærte deg kunsten å leve
et liv så vidunderlig, herlig på jord?
Du får hva du trenger foruten å kreve,
og kler deg til hverdags i herligste flor.

Du åpner ditt vesen for sollysets stråler,
men lukker det atter for kulde og vind.
Det vonde i verden du slett ikke tåler.
Det skal ei det minste få prege ditt sinn.

Med vemod vi teller så på dine dager.
De er ikke mange, så føres du bort.
Men kanskje du selv ikke skjebnen beklager.
Du gjorde din gjerning om tiden var kort.

C.G.P.

KJÆRE ALLE DERE SOM LESER SKJERNØYPOSTEN.

Nå sitter jeg her oppe på Oksevollen i Mandal og minner fra mange år stormer på, og nå tenker dere: "Hvem er nå dette som er kommet så opp i alderdommen og drømmer tilbake til svundne år?" Jo, det er Carla Stjernesund, datter av Knut og Bolette, og kanskje ser noen av dere eldste foran dere ei lyshåra jente som var mye med i Ungdomsforeningen, og som i den tid de fleste dro i flokk og følge til Amerika, ble hjemme og gikk på lærerskolen i Kristiansand.
Det ble magre år i arbeidsløshetens tid. Da jeg var ferdig utdannet i 1928, var det ikke poster å oppdrive. Vi var glade for å få et vikariat på 8 dager, og jeg havnet rundt i skolekretsene i Halse ved sykdomsforfall. Var et par perioder på Skogsøy og Landøy, ved Heslandø og Frøysland og Ime, to såkalte skoleår på Ryvingen fyr.
Ble så ansatt i 2 år i Framhaldsskolen på Ljosheim, for så å gå over som vikar ved Mandalsskolene, før det bar østover til Tune i Østfold hvor jeg har vært bosatt i 38 år.
Der har jeg hatt mange rike år i en vakker bygd med store gårder, mye vann og skog - med gode arbeidsforhold, mange gilde elever, ofte i store klasser på 30 stykker. Men de siste 10 årene ble mitt arbeide i hjelpegrupper et tungt arbeide, men herlig å se at barna følte seg trygge, selv om resultatet ikke alltid ble så strålende.
I 1975 døde min mann, og gode gamle naboer ble borte. Da begynte ensomheten å melde seg, og tankene gikk sørover, og ved juletider 1976 havnet jeg her i en stor blokk på Oksevollen.
Nå sitter jeg her og hører tåkeluren fra Ryvingen brøle gjennom tåkedisen, og da var det at et "tåkeminne" kom så sterkt fram for meg at jeg måtte dele det med dere.
I min barndom var jo de fleste fedrene på Skjernøya på sjøen, og koner og barn måtte stå for arbeidet hjemme. Når de skulle til Mandal var det jo å ta årene fatt og ro. Flere slo seg da sammen men på slike byturer, og en slik bytur husker jeg godt.
Omilie Olsen (Oskars mor) og min mor Bolette, ble da enige om at de skulle ro sammen og ha med oss ungene. Tror Gunda og Erling var med og antakelig Alfild, Olav og jeg.
Vi startet om morgenen, Mor satt bak og styrte og skotet, og Omilie på seiltofta og rodde, mens vi ungene støttet til på årene.
Vi hadde fått melding om at "Mellen" (årets kornavling) var kommet til Gabriel Saanum fra Frostestad mølle og måtte hentes. Det var sent på høsten, og elva gikk stri, men vi kom da til byen hvor damene hadde mye å utrette, så det ble nok ettermiddag før det bar hjemover. (Vi hadde nok vært innenom Bondeheimen og fått oppfylt vår store drøm: franskbrød som hang 2 og 2 sammen - med mye godt smør og kjøttpålegg på).
Da vi kom i elvemunningen kom tåka veltende innover. Vi kunne ikke se Nua, Vi måtte følge Østerlandet så nær som det gikk an, inn i Ulsvika, rundt Hengestabben og inn i alle småbuktene i Klevegapet. I en av buktene sa Omilie: "Bolette, styr i midten". "Ja, hvor er midten?" sa mor. Vi ankom da Kleven og det bar videre inn i Nodeviga, Regeviga, rundt Saltnes, (vi kunne ikke se sjømerket Ellingstønna), inn i Strømsviga, Homsviga osv. og en stund etter var vi rundt Hobdeodden. Da jublet vi alle. Da var vi på kjent grunn. Snart var vinede i sundet og vi og "Mellen" var vel hjemme. Husker ikke om det ble havregrøt av det nye melet den kvelden.
Det var jo ikke så stor opplevelse, men i barnesinnet ble det en stor sak som ble snakket mye om. Det ble iallfall en lang rotur.
Mens jeg har bodd borte i Tune, har ofte minnene kommet for meg, og jeg har forstått at jeg har hatt mye å takke for.

Til s. 3

SKJERNØYPOSTEN

Redaktör: Sigurd Aalvik
Tlf. 68611.
I redaksjonen: Håkon Karlsen, Georg Walvick og Norvald Jenssen.
Adr. Skjernöy, 4500 Mandal.
Postgirokonto: 5 42 53 68.
Kontakt i U.S.A.
Mrs. Elinor Kristiansen.
Adr. 853 - 58st
Brooklyn N.Y. 11220
Abonnementspris pr. år kr. 15,-
U.S.A. $ 2,50

LITT FISKEPRAT

Et sikkert vårtegn, makrellen og rabarbraen er her igjen. Ja hvem kan vel tenke seg et bedre måltid enn makrell og rabarbrasuppe? To skøyter fra øya, "Bris" og "Merceno" driver etter makrell på Revet 5-6 timer av land, og har alt hatt fangster på opp mot 3000 kg. De er 4 mann på hver skøyte, for det meste unggutter, pluss at det er flere unggutter fra øya med andre båter på reke- og makrellfiske. Forskudd for den første makrellen var kr. 5,50 pr. kg. Den tredje skøyta fra øya er på reketraling og har fått flere gode fangster.
Ellers er småfisket ved land heller dårlig. Den eneste fiskeslag det er noe av er sei, som det ser ut til å være store mengder av, i størrelsen 1/2 kg. Den er fin både til koking og steiking. -- Det har også vært noen hummer å få i vår, i alle fall flere enn årene før, og for det meste stor fin hummer hellom 1/2 og 1 kg. Har hørt om en fisker, utenom øya, som har fått over 20 hummer på en dag, og da minner det litt om vårfisket i gamle dager.
Ja, nå ser vi fram til sommeren i skjærgården og håper på et like fint vær som i fjor. Då vel møtt kjære lesere, på en holme med niste og kaffekjelen, eller med rigla og bunnsnøre ved Oddeboen eller Kråka. ----------

Fra s. 2, Kjære alle som leser --

Vi levde i et beskyttet miljø med Gudsfrykt og nøysomhet. Folk strevde for å klare seg. Ofte var det savn etter fedre og søsken som var borte fra hjemmet, men jeg tror at tryggheten ved at de ved bønn var lagt i Guds hender, gjorde at vi var tilfreds, tross alt.
Jeg takker for alt arbeide som ble lagt ned for barnog ungdom. Tror at det har gitt oss styrke for livet, og jeg har i hele mitt fravær fra øya bedt om Guds velsignelse for nye generasjoner og at de må bære den videre.

Hjertelig hilsen fra
Carla Stjernesund Bjor.

P.S. Nå har tåka lettet og Ryvingen har fått fri.

- fra s. 4, Ungdomsforeningen.

dette også at vi må være med å støtte organisasjonen med våre penger. Uten penger kan den ikke virke. -- Storesalen skal ha nye benker eller stoler og vi har tilbud inne på noe. Vi vil gjerne høre folks mening om de foretrekker benker eller stoler. Vi kan i parentes bemerke at andre steder blir det ikke satt inn benker igjen.
--- God sommer.

Igjen står sommeren for døren og igjen har vi begynt å legge opp programmet for høsten. Vi må være tidlig ute for å få talere til møtene. Det vil bli en menighetsuke og så vil Stensager holde tre bibeltimer i november. Der er stadig aktiviteter av forskjellige slag. Ungdomsgruppa har fortsatt annenhver fredag og Ungdomsforeningen har fortsatt onsdag som sin faste møtedag, med en festkveld av og til på fredag. I tillegg blir det også de vanlige utlodninger. -- I år vil vi dra på båttur til Udøy i stedet for Landøy, hvor vi har vært to år på rad. Turen vil bli søndag 12. juni med avg. fra Farestad kl. 14.30 og fra Dyrstad ca. 1/2 t. tidligere. Ellers vil den vanlige fisketuren til en eller annen holme bli i beg. av juli. Vi håper på stor oppslutning på begge disse turer. Turen til Udøy må mat og kaffe medtas, brus vil bli å få kjøpt.
Når vi ser tilbake i programmet så hadde vi en møteuke i slutten av febr. ved Magne Kjetså. Jevnt over var disse møtene godt besøkt, noe dårligere i helgen, som viser seg å være vanlig mange steder. Ved disse møteukene har noen vært samlet til bønn 1/2 time før møtene og målet er at flere må bli vunnet for Gud. Mange ganger ser det så trøstesløst ut og vi opplever at så lite skjer og mange ganger må vi spørre oss selv: Hva er det egentlig som er galt med oss? Er det fordi vi er for mye selvopptatt og at vi nærmest tar Gudslivet som en hobby? Eller er vi så lite glade? Det er mange spørsmål som kan stilles, men vårt ønske og vår bønn er at Gud igjen må sende sin ånd over Skjernøya til fornyelse og vekkelse for folk her ute. At Skjernøy må bli vunnet for Gud.
9. mars var det sang- og musikkmøte og tilstede var ekteparet Åvitsland og noen trompetblåsere fra Guttemusikken i Mandal. Det var godt frammøte og fint å høre på. Lørdag 12. mars hadde U.F. sin utlodning med god oppslutning, og resultatet ble i overkant av fjorårets, ca. 14.000. Det var mange gevinster og en haug med kaker, så mange hadde både 3 og 4 gevinster.
Fredag 18. mars var det den årlige rekefesten sammen med Ungdomsgruppa. Taler var Jostein Andreassen og "Credamus" fra Holum sang. Det var dekket til 120 stk. i begge saler og alt var opptatt. Ja det var litt av en fest og det var godt å være der. Vi vil nevne at det gikk med mellom 50 og 60 kg. reker.
Vårfesten var fredag 22. april med tale av Reidar Haugen og sang av "Glade Røster" fra Misjonssalen i Mandal. Dette var også en gild fest.
Så er det dugnadstid igjen. Vi har hatt en og resten er blitt utsatt p.g.a. regnvær, det går ikke an å male utenpå vannet. Yrkesskolen i Mandal har laget to nye porter for oss og vi skal lage to nye portstolper.
Til slutt: Vi står nå som medlem av Agder Krets av den Norske Indremisjon på samme måte som vi før sto som medlem av Sørlandske Kristelige Ungdomsforeninger, og den hjelp som vi blir tilbudt eller ber om må vi ta i mot med åpne armer. Derfor forpliktet

til s. 3.

REINERT I BERGSDALEN, EN AKTET MANN.

Reinert Olsen Berge f. 1853 d. 1915, gift med Severine Eriksdtr. v. Skogsfjord, f. 1853 d. 1938. Barn: Ole Theodor, Magrete, Thala, Rosinius og Inga.
I likhet med de fleste unggutter på Skjernøya drog Reinert til sjøss en tid. Senere hadde han også en tur til Amerika, men der var det visst heller ikke så forlokkende, for han kom snart hjem igjen, giftet seg og overtok fedregården på Berge.
Gården Bergsdalen ligger idyllisk til ved innløpet til Farestadvågen. Ikke rart at hans foreldre bygde her i 1865, da deres hus på øvre Berge ble gammelt og dårlig. -- Bruket var ikke stort, bare en ku og noen sauer kunne føes, så Reinert måtte se seg om etter annen inntekt nå som han hadde fått familie. Han var ennå forholdsvis ung og hadde pågangsmot og så begynte han i et spennende yrke, som forretningsmann.
På denne tid var det store forekomster med torsk, særlig ute på Revet. Losene hadde store losbåter og i de beste fiskesesonger søkte de seg fri fra lostjenesten for å delta i pilkefisket på Revet. Også de fiskerne med mindre båter, som fisket under land, fikk store mengder fisk. Avsetningen var vanskelig, det var ikke skjeldent store mengder fisk måtte dumpes. -- Reinert øynet her en forretning. Han alierte seg med en salgsagent, Karl A. Jensen i Oslo, som tok imot torsk. Reinert kjøpte levende torsk av fiskerne for lagring og fiskekvasene til Karl A. Jensen kom hver 14. dag og hentet fisken. En del av denne fisken ble saltet og tørket, noe som sto høyt i kurs i de dager.
En av de aller første motorbåter som kom til øya ble innkjøpt av Reinert. Men denne motoren, en Pan, var dårlig. Den lå mest ved bryggen. Motoren ble byttet ut med en annen, men denne var ikke stort bedre, sies det. --- I vestre ende av våningshuset hadde Reinert og kona startet opp med krambu. Her kunne fiskerne handle, samtidig med at de fikk levert fisken. Severine, kona hans, sto mest for butikken. I rommet ved siden serverte hun gratis kaffe til mangen en forfrøsen fisker. Hun var også et arbeidsjern, som mannen. --- Nå ble gjøremålene så mange at han måtte skaffe seg telefon. Og omkring 1905 fikk han forretnings- og gårdstelefon, som var den første på øya. Det var sikkert et stort løft, for han måtte betale hele kostnadene selv. Han gikk rundt og spurte øyfolket om hjelp, og noen fikk han hjelp av.
Hummerfisket var et rikt og innbringende fiske på denne tid. Reinert tok imot hummer, lagret den i store kister i vågen. Når prisene var på det høyeste, solgte han dem. Det meste gikk til Nederland, Frankrike og England.
Fiskerne hadde også fått øynene opp for de store forekomster av makrell som stod utenfor og langs kysten om sommeren. Denne ble fanget som nå i makrellgarn, landnot og med sluk. Reinert måtte også her følge med. I ca. 1900 bygde han en stor fiskemottakerstasjon i Bergsdalsstranda. I sesongene måtte han ha hjelp og der kunne være opp til 10-20 kvinner og ungdommer i arbeide. Mennene var på fiske, og så måtte kvinnene ta til. Døtrene til Reinert ble sendt rundt på øya for å spørre om hjelp på brygga. Overalt ble de mottatt med takknemmelighet og stor glede for å være med. Kronene var svært få, og ekstrafortjeneste, ja, det var det bare Reinert som kunne tilby dem. Ikke rart at han var en aktet mann på øya. Kvinnenes jobb var å veie, renske og salte fisken i tønner. Disse ble så lagret og når prisen var gunstig ble de solgt. En del av makrellen ble iset og sendt østover med frakteskøyter. Denne isen ble sagd ut i passende blokker i Farestadvågen eller annet passende sted om vinteren. Reinert hadde også satt opp et tilbygg til fiskemottakersta-

~~sjonen for islagring. Dette var isolert med datidens beste isola-~~
~~sjon, papp og spon.~~
Reinert døde i 1915 og datteren Thala overtok forretningen sammen med sin mann Kristian Jacobsen.
Reinert var en alsidig og driftig mann, noe som også ordtaket, som ennå går på øya om ham, sier så treffende: Reinert hadde hest, stut og separator.
I 1920-årene startet Fiskernes salgslag i Mandal, og på Tregde drev Karlsen med fiskeoppkjøp. Konkuransen var stor og forretningen i Bergsdalen opphørte litt etter hvert.

Harry Walvik.

45 ÅR BAK DISKEN.

Mitt høyeste ønske som gutt var å bli sjømann. Imidlertid var mor og far av en annen mening og var sterkt imot dette, da det innen familien var nok på sjøen og det hadde de forsåvidt rett i. Det ble til at jeg søkte visergutt-stillingen på Mandals Handelssamlag som var ledig sommeren 1931, og fikk denne etter konkurranse blandt de mange søkere. Far hadde formannsvervet i laget den gang og det gjorde nok sitt til at jeg ble ansatt. Jeg var 15 år. Det var vanskelig med å få arbeide, noe som er velkjent. De unge stod i kø for å få ett eller annet å gjøre. Noen rådslagning om lønn kom ikke på tale, da den obligatoriske lønn for en nybegynner var 50 kroner pr. måned. De to første månder bodde jeg på pensjonat og betalte 60 kr. pr. mnd. og av forståelige grunner kunne ikke det gå i lengden, så da jeg fikk tilbud av en kamerat som hadde besteforeldre som hadde en hybel til leie slo jeg straks til. Arbeidsdagen den gang var fra kl. 8:00 til 18, 09-19, hele uken, også lørdag. For de som hadde ukelønn var lørdag lønningsdag, da var det spesielt travelt. Det var stridt arbeide da yngstemann ble satt til alt mulig, ikke bare i butikken med oppfylling av alle melsorter, farin etc. i skuffer, men også rydding på lageret og holde rent utenfor forretningen.
Det kunne være tunge tak for en ung mann (15 år) spesielt når bonden kom for å hente kraftforsekker på 100 kg. som skulle stues på kjerra. Arbeidet i kolonialbransjen var i det hele tatt interessant og krevende og på Handelssamlaget var det et stort og variert utvalg. For utenom vanlige kolonialvarer ble det ført malervarer, tauvert, en del manufaktur og stentøy og kjøkkenutstyr.
Det var alminnelig på den tiden for ungdom å melde seg på den tekniske aftenskole, som begynte den 1. sept. og varte skoleåret ut. Skoletiden var hver kveld fra mandag t.o.m. fredag. Den gang i 1931 var det ikke handelsfag, men ellers norsk, regning og ellers tekniske fag. For meg var det norsk og regning jeg skulle få god bruk for senere. Det må tilføyes at arbeidstiden den gang var opp til 60 t. i uken selv om det i industrien forlengst var innført 48 timers uke.

På handelsskole i Stavanger.
I Mandal var det ikke handelsskole på den tiden. (Først et par år senere startet Tjøm & Thomassen sin skole, og så vidt jeg vet la grunnlaget til nuværende handelsskole i Mandal). Min gode venn, avdøde Mauritz Jenssen og jeg ble enige om å gå handelsskolen og forsøkte først Kristiansand. Det viste seg å være håpløst. Søknaden der var fleredobbelt av det skolen kunne ta inn av elever. Det viste seg også at det var vanskelig for oss å konkurrere med de elever i opptaksprøven som før hadde eksamen fra folkehøyskole, middelskole eller gymnas. Min mor tok så initiativet og ringte Uldals Handels-

skole i Stavanger. Resultatet ble at vi måtte reise straks. Kapasiteten der var meget stor og oppdelt i tre klasser. Der var elever fra Haugesund i vest til Risør i øst.
Etter en heller ubehagelig båttur til Flekkefjord og togreise til Stavanger, ble vi møtt av Edel Sandvik og hennes mann på stasjonen. De hadde heller vanskelig for å kjenne oss igjen og måtte spørre om vi kom fra Skjernøya. Hos dem fikk vi god forpleining og de var naturligvis interessert i nytt fra øya. Det ble ringt til Uldals som kom og hentet oss og vi ble inkvartert i et pensjonat som skolen benyttet. Det var noen prektige vertsfolk vi kom til og der stortrivdes vi sammen med flere andre skoleelever. Snakk om pensjonatpriser den gang, kr. 60.- pr. mnd. i 1932-kroner.
Det skulle gå mange år før jeg kom til Stavanger igjen. Våren 1946 kom eldstebror Peder med en av statens Liberty-båter med kornlast fra Canada, og endel av familien reiste for å ta i mot ham der, også jeg, vi hadde ikke sett ham siden 38/39. Utviklingen i byen hadde stått stille i mellomværende år, sentrum det samme, butikker etc. uten forandring. Først i begynnelsen av 50-årene begynte ombyggingen, og etter hvert med eksplosiv fart. Det er vel få byer i dette land som har hatt større sanering i sentrum enn Stavanger. Jeg hadde noen gode leverandører i konfeksjonsbransjen og senere skulle det ble mange reiser til den driftige by og følge med i utviklingen. Men alltid vil "Breiavatn" og Domkirken ligge der de ligger. La meg ikke komme med noen nedsettende kritikk over at det nye, Kirkegaten med de gamle hus er tildels fredet og tatt godt vare på. Rogalendingene er dyktige og vi har noe å lære av dem.
Etter endt skolegang ble det å bo hjemme, og forsøke fiskelykken etter bl.a. makrell som ble betalt med ned til 7 øre kiloen. Det ble bedre i hummerfisket da jeg ble med Rasmus i sesongen og kjent som han var gjorde vi et forholdsvis bra fiske. I mellomtiden hadde jeg endel vikariat i ferietiden på Handelssamlaget, men fast arbeide var ikke til å oppdrive. --- Så traff det seg slik at far kom i snakk med Daniel Lohne som spurte om ikke han hadde en sønn som gikk ledig. Be ham komme til konferanse, og det ble ansettelse straks og som skulle vare i 3 1/2 år. Lønnen var 75 kr. mnd. til å begynne med, med ett års praksis og handelsskole. Tiden hos Lohne var lærerik, men krevende. Som yngstemann ble jeg satt til all slags arbeide som kom inn under denne bransje. Det var ekspedering i butikken og det var ofte et problem den første tiden å sette seg inn i de mange artikler, størrelse i engelske og norske mål etc. Jeg grudde for kolde vintre for da måtte jeg hjelpe lagermannen med å kjøre ut koks og kull til den store forbrukermassen, og det var "tøff" og skitten jobb. Lohne var i de årene hovedleverandør av all kunstgjødsen til distriktene rundt Mandal og deler av Lyngdal og Lista. Det var biler som hentet det landhandlerne videresolgte. Fra Lyngdal og Lista var det egne fartøyer som hentet gjødningen, og jeg husker spesielt en vårkveld etter butikktid at alle mann, fra sjef til yngstemann, måtte til Kleven og Ballastbrygga for å trille gjødningssekker ombord i fartøyene som skulle transportere lasten vestover. Det var ikke noe som het arbeidsmiljølov dengang, og ingen av partene var nøye med arbeidstiden.
Avsluttes i neste nr.

Arthur Dyrstad.

Kjære Skjernøyposten.

Jeg leste med interesse innlegget av Ella Marie Jacobsen i siste nummer av bladet. Hun påpeker de forandringer som er gjort med Guds grunnlov til Israel, de 10 bud. I belysning av hva den Almektige sier gjennom Johannes Åpenbaring i det 22. kapittel og 19. vers, er det fryktelig at noen våger å gjøre forandring på Guds ord.

Der står: Dersom noen tager bort noget fra ordene i denne profetiske bok da skal Gud tage bort hans del fra livets tre og fra den hellige Stad, hvorom er skrevet i denne bok. Hun skriver videre at det andet bud er utelatt fra katekismen. I det foregående vers i samme kapittel står der: Dersom noen legger noe til dette da skal Gud legge på ham de plager som er skrevne i denne bok. Jeg må derfor tro at det er forbudt at både legge til og trekke fra ordene i Guds hellige bok. Det andet bud som det står i 2. mos. 20,4 står det: Du sksl ikke gjøre dig noget utskåret billede eller nogen somhelst avbildning av det som er på himmelen oventil eller på jorden nedentil eller i vannet nedenfor jorden.
Noen skrev for en tid siden at man har utelatt det andet bud i bibelen som værende upassende for vår tid. I en verden hvor avbilding er blitt en verdensomfattende industri, kan man neppe tillate sig at bry sig om Guds bud. Pengefortjeneste overstiger alt, guden Mammon har taget overhånd med alle.

Med min beste hilsen og velvilje
Jacob B. Abrahamsen.

(Innlegget er noe forkortet p.g.a. plassmangel).

Å ha hytter rundt på holmene er ikke av nyere dato. Men de som det nå tenkes på ble riktignok ikke bygd for å nyte ferielivets glade dager, men for å hjelpe fiskerne i deres yrke.
Den første som ble bygd her omkring var nok Oddehytta som ble bygd ca. 1909. Samtidig ble også Oddevarden bygd og de kunne da ta noen av steinene som ble sprengt ut til muren i hytta.
Noe senere ble det også reist hytter på Ryvingen og Vengelsholmen. Dette var i 1916-17.
Hytta på Vengelsholmen ble bygd av materialer fra en lekter "Lyng" som forliste ved Ryvingsåsen.
Det var nodefolk som satte opp disse hyttene og her kunne de da overnatte og være klare ved de beste makrellplassene når det begynte å stime grytidlig neste morgen. På Vengelsholmen var det et eldgammelt bosted som bl.a. ble brukt av Petter Farestad, og populært kalt "Ingeborg i stua" etter kona hans. Det eksisterer den dag i dag.
Vi har snakket med en gammel fisker som mener at Oddehytta i stor grad ble brukt til å sitte å vokte på laksegarnet ved Oddeknobben da der var atskillig sel i den tiden. De kunne da sitte å se laksen gå inn i garnet og ta den før selen fikk gjort noen skade. Og der er sikkert mye i det.
Dessverre brant disse hyttene ned. Oddehytta minst to ganger og siste gang i ca. 1926. Vengelsholmhytta et år eller to senere. Ryvinghytta var den som stod lengst. Helt til en stund etter krigen var den in takt, men forfalt så mer og mer, og nå er det bare det støpte gulvet igjen, samt en haug med murstein etter pipa.

En tidsepoke var dermed forbi.

SMÅNYTT FRA ØYA

17. mai begynte med duskregn på morgenen, og så regnet det litt mer etter hvert. Toget startet som vanlig fra Valvik kl. 12.30. Deltakertallet var noe mindre, p.g.a. været og over myra i Skjernøysund måtte en vasse. Etter hvert som vi nærmet oss Farestad holdt det opp å regne og når gudstjenesten, som var ved Stensager, begynte skinte sola. Idrettslekene for barn gikk greit og det

var også temmelig varmt. Trist er det når det regner denne dagen. Barn som ser forventningsfullt fram og skal kanskje bruke nye klær og sko første gang denne dagen må kle seg i oljehyre i steden. Nei det er ikke det samme.

Kurs i VHF radiotelefoni ble avviklet på grendehuset helgen 15. - 17. april og 13 deltakere møtte. Prøven ble tatt søndags kveld og resultatet foreligger nå: 8 bestått og 5 stryk. I alle fall er 8 stk. tillagt telegrafistrekken. Kursleder var Jon Solheim. ---

Har vi Norges lengste togvei å gå 17. mai? Ja vi bare spør. Fra Valvik om Skjernøysund, Berge til Farestad er en lang vei, 4-5 km. og at det også er 2 hvilepauser under veis, det tror vi er det eneste 17. mai-tog som har. Så lesere, har noen av dere hørt om lengere togvei eller at toget har hvilepauser under veis, så skriv og fortell. Kanskje vi kan få plass i Guinnes Rekordbok. -------

At en sau får trillinger er ikke så skjeldent, men at de får firlinger, som alle lever opp, skjer ikke så ofte her på øya. Men det hendte hos Olav og Kari Pedersen nå i vår, og lammene lever i beste velgående. De får ikke noe ekstra stell, men de "stjeler" nok litt i ny og ne hos andre sauemødre. -------

Vi vil gratulere Anne Karin og Arild Jenssen med en sønn den 6/5. De holder på med å bygge generasjonsbolig hos hans far Guttorm. Tomta er skutt ut og muringen er igang. --------

Mens vi er på den kanten må vi nevne at idrettsplassen er blitt utvidet litt og er nå ferdig gruset. Totalt er den blitt ca. 0,9 da. så dette er ikke så verst. Det gjenstår nå å sette gjerde rundt, men det blir jo litt av en kapital. ----------

Det ble litt av en strid da Redningsselskapet besluttet at stasjonen på Skjernøy skulle legges ned. Fiskerne ville aksjonere. Redningsselskapet på sin side hadde ikke råd til å opprettholde stasjonen. Men så bestemte de seg for å gjøre det likevel. Men alt er fremdeles nokså flytende. Samtidig var det også bestemt at ca. 20 mann skulle sies opp. Skøyta, som forresten er byttet ut med "Odd Godager" vil bli liggende her annenhver måned. I juni vil den bli liggende i Drøbak for å hjelpe lystbåtene som har fått "jyhår" i propellen. Ellers er det meningen at den skal ha eskortetjeneste for lystbåttrafikken som går fra Åvik to ganger i uka og forbi Lindesnes og Lista. -----

Det var i år fire konfirmanter fra øya, nemlig: Bente Dyrstad, Jon Harald Aalvik, Mette Jenssen og Ruth Kirsti Syvertsen. De ble konfirmert søndag 8. mai. Vi gratulerer. ---------

Olav P. Berge døde den 28/4, 69 år gammel. Olav har bodd alene i "Neset" siden hans far døde for en del år siden, men han har stadig hatt besøk av sine søstre med familie. Olav var alltid i godt humør og det var alltid hyggelig og oppmuntrende å treffe ham. Han vil bli savnet av alle her ute. Vi lyser fred over hans minne. ----------

Skjernøy Vel arrangerte også i år opprydding langs veien. Oppslutningen var heller dårlig, ihvertfall på Vesterøya, og der var det også mye søppel. I Kirkevika hang plasten, som var blåst inn fra sjøen, i tretoppene langt innover øya. Så mye søppel som det var der er skjeldent å se. --

Skjernøydagen blir i år lørdag 2. juli. Vi er blitt bedt av komiteen å gjøre dette kjent for alle våre lesere, og håper at mange av dere kommer den dagen for å treffe slekt og venner. Det blir loppemarked, auksjon, utlodning, Skjernøyrevy pluss kafe- og kiosksalg. Så vel møtt alle sammen og ta med dere godt vær. P.S. Hvis noen har noe til loppemarkedet, lever det til en fra Skjernøy Vel eller Idrettslaget. Alt har interesse.

Vi har før skrevet om fredningen av måkene, især stormåkene og sildemåkene, på øyene utenfor her, og tror ikke Skjernøyfolk er så veldig begeistret for dette. Det viser seg at denne måkearten er rene rovfuglen, alle andre fuglearter blir jaget fra deres holme. Jeg har selv sett at ærfuglunger blir slukt levende, og har også sett ved flere anledninger at den har slukt stærunger. Den sitter på sjøbutaket og hustakene og med det samme ungene blir så store at de titter ut under taksteinene, blir de slukt levende av denne glupske fuglen. Også bærbuskene og morelltrærne blir ribbet på et øyeblikk. De eter alt og er så tamme at det er mest umulig å holde dem ute fra hagene og bærbuskene. Bestanden øker for hvert år og har helt overtatt fuglelivet i skjærgården. Andre fuglearter som tjeld, terne, småmåke og andre fuglearter er i fer ferd med å forsvinne. -----

Vi vil herved få rette en hjertelig takk til Gerd Langeland som har hjulpet oss med bladet mens Norvald Jenssen har vært i Oslo. Det har vært til stor hjelp for oss. Mange takk! ---

Gjøken ble hørt tidlig i år. Den 8. mai gol den på Rosnes og samme dag ble det observert et kull med ærunger utenfor Dyrstad. Så vårtegnene er i rute - det er bare våren som mangler. -------

Endelig blir den gamle radaren på Ryvingen borte. Det er Mudringsservice A/S i Mandal som har fått oppdraget, og når dette leses er det siste jernskramlet fjernet. ---------

Det kan se ut som de har tenkt å foreta seg noe med veien Farestad - Valvik i den ikke altfor fjerne framtid. Dette tar vi fra en kunngjøring i avisen nylig, hvor det heter: Detaljplan for utbedring/omlegging av fylkesveg K-230, parsell Farestad - Valvik i Mandal kommune er utlagt til offentlig ettersyn på teknisk etats kontor i Mandal og på vegkontoret i Vest-Agder, Kr.sand i tidsrommet 9 - 30/5 -83. Sitat slutt. Det er vel for at de som berøres av vegtrasseen skal få anledning til å uttale seg. Og da er det vel meningen at de har tenkt å sette i gang med noe arbeide om ikke så lenge. Det er i alle fall på høy tid. -----

Vårværet i år har vært et sørgelig kapittel, regn og atter regn. Det er vel og bra med mye nedbør om våren, men det kan bli litt mye av en god ting også. April var svært fuktig, men mai ble verre. Det er ytterst få solskinnsdager vi har hatt og nå nærmer vi oss slutten av månden. Og dette som bruker å være vårmånden med stor V. Så båtpussen må nok utsettes til senere i år. Selv poteter og grønsaker har vært vanskelig å få satt og det som har kommet i jorda har vel nesten druknet. Tulipaner og andre vårblomster står der pisket og forpjusket. Nei, det er ikke noe gøy. Men vi får nå håpe at sol og sommer kommer - også i år. -----

Skjernøyposten vil med dette ønske alle sine lesere en riktig god sørlandssommer, maken til den vi hadde i fjor. -------

---